

til at raade over det, som hun har erhvervet ved Selverhverv, der ikke opretholdes eller er stiftet ved Tilskud fra Mandens eller Fællesboets Midler eller ved ligefrem Arbejds løn. Dette er nu de eneste Midler, som den gifte Kone har Raadighed over. Saa kunde man nu gaa til den anden Side og sige, at der skal være fuldkomment Sæereje, at alt Fællesskab i Formueforholdet skal ophøre. Men dette vilde være en aabenlys Uret mod Hustruen, der som oftest er optaget af Arbejde i Hjemmet, medens derimod Erhvervsvirksomheden udøves af Manden, som saaledes vilde blive raadig over og Ejer af alt, hvad Ægtefællerne kom til at eje ved Hjælp af hans Erhvervsvirksomhed og deres fælles Hus holdning, i hvilken Hustruen har gjort sit Arbejde og derigennem en væsentlig Indsats i, hvad hun kom til at eje. Man har derfor i Kommissionen fundet paa en anden Ordning af Formuefællesskabet mellem Ægtefæller, en Ordning, som jeg i høj Grad maa rose, og som vidner om den overordentlig store Indsigt i Lovgivning paa dette Omraade, men ogsaa i de Forhold, under hvilke Menneskelivet føres, som de indsigtfulde Mænd raader over, der har siddet i den skandinaviske Familieretskommission. Denne Ordning gaar ud paa at give hver af Ægtefællerne den fulde Ejerraadighed over, hvad den vedkommende Ægtefælle har indført i Boet og senere erhvervet, samtidig med, at Regelen om den samlede Formues Deling ved Ægteskabets Ophør, ved Separation, Bosondring og Skilsmisse, opretholdes. Det er saaledes et nyt Formuesystem, Lovforslaget bringer frem, og den nuværende Betegnelse: Formuefællesskab, som jo for øvrigt efter det, jeg sagde før, er lidet rammende, maa man derfor gaa bort fra. Forholdet bliver, som sagt, det, at hver Ægtefælle staar som Ejer af de af den indførte Formueværdier, men med det ejendommelige Baand paa sig, at Ægtefællen til sin Tid skal dele, hvad den har i Behold, med den anden Ægtefælle, ligesom der af Hensyn til dette er lagt enkelte Baand paa Ejerens frie Raadighed. Den Ejendomsret, som den ene Ægtefælle paa denne Maade faar over den anden Ægtefælles Ejendom, er en Ret, som er stiftet ved selve Ægteskabets Indgaaelse, og som derfor af Kommissionen er foreslaaet betegnet som en Gifteret, en Betegnelse, som det høje Folketing har tiltraadt. Al den Formue, som en Ægtefælle selv ejer, og som den har indbragt i Ægteskabet eller senere erhvervet, og

som ikke ved Ægtepagt er undtaget fra Fællesskab i Ægteskabet, kaldes vedkommende Ægtefælles Gifteeje, og over dette Gifteeje har den anden Ægtefælle Gifteret. Altsaa det, som den vedkommende Ægtefælle selv ejer, er hans Gifteeje, men hans Hustru har Gifteret over hans Gifteeje og omvendt Manden over Hustruens.

Jeg nævnte for et Øjeblik siden, at foruden det, at de Ejendele, som er i Formuefællesskab mellem Ægtefællerne, altsaa de to Gifteejer, til sin Tid skal deles, paahviler der Gifteejerne forskellige andre Baand. Disse bestaar dels deri, at Ejeren ikke utilbørlig maa bortodsle sit Gifteeje og derved sætte dette over Styr for den anden Ægtefælle, dels i, at den, som i sit Gifteeje har fast Ejendom eller Indbo, som Familien bruger, noget begrænses i sin Disposition over disse Ting. Allerede Loven af 7. April 1899 bestemmer, at Manden ikke uden Hustruens Samtykke maa afhænde eller pantsætte de faste Ejendomme, om hvilke Ejendomsdokumenterne oplyser, at de er indførte i Ægteskabet af Hustruen. Efter Lovforslaget, som det her forelægges, raader Hustruen selv over sin faste Ejendom, men paa Grund af den store Interesse, der for begges Vedkommende kan være knyttet til en saadan Ejendom, paa hvilken de bor, og hvorefter de lever, bestemmes det, at Ejendommen kun maa sælges eller pantsættes med den anden Ægtefælles Samtykke, og at den ikke maa bortlejes eller bortforpagtes af den ene Ægtefælle uden den andens Samtykke med det Resultat, at Ægtefællerne skal fraflytte Ejendommen. En Hustru vil altsaa, naar dette Forslag bliver til Lov, ikke kunne komme i det Tilfælde, at Manden en skønne Dag kommer hjem og siger til hende, om hun nu vil være saa god at pakke deres Indbo, deres Klæder o. s. v. sammen, for nu har han solgt Gaarden, og nu skal de flytte inden 3 Uger eller en lignende Frist bort fra Hjemmet, bort fra hele deres Erhvervsvirksomhed. Det vil ikke kunne ske herefter, naar dette er blevet til Lov. For at træffe saa vigtige Dispositioner maa en Mand først beraade sig med sin Hustru. Der høres nu ofte Klager over, at Manden ud fra sin Raadighed over Fællesboet sælger eller pantsætter Familiens nødvendige Indbo til stor Skade for Hustruen, at Manden f. Eks. tager Komoden, gaar med den til Panteaaneren og pantsætter den. Sligt vil for Fremtiden være forebygget ved de Bestemmelser, som foreslaas i nærværende